

عنوان مقاله:

تحلیلی بر نمود معماری در شعر شاعران (قرون پنجم تا نهم)

محل انتشار:

فصلنامه معماری شناسی، دوره 3، شماره 17 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

ستاره کارشناس - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه معماری، واحد کرمان، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمان، ایران.

سیاوش رشیدی شریف آباد - استادیار، عضو هیات علمی گروه معماری، واحد شهربابک، دانشگاه آزاد اسلامی، شهربابک، ایران

خلاصه مقاله:

شعر یکی از هنرهای ارزشمند است که با معماری دارای جهان مشترک می باشد و معماری و شعر در این سرزمین پیشینه دراز دارند و دارای ارزش های فرا زمانی و فرامکانی می باشند؛ اما باید به این نکته نیز توجه داشت، که به هر جهت با گذشت زمان این ارزش ها نیامند نو شدن و نوزایی هستند. در این مقاله هدف از بررسی های انجام شده توجه به معماری در آثار شاعران برجسته ای بین قرون پنجم تا نهم همچون فردوسی، مولانا، نظامی، حافظ و ... اهمیت معماری در زمان حیات آن ها است. شعر و معماری هر دو هنر هستند. شعر، هنر کلامی و معماری، هنر ساختاری و سازه ای که این نسبت میان دو هنر تصویری و آوایی باید با احتیاط صورت بگیرد و در تمام موارد این انطباق، نظیر و مانند نخواهد داشت. چارچوب نظری مورد استفاده به صورت کیفی، تحلیلی می باشد. این پژوهش در سطح نظری انجام گرفته که مبتنی بر بررسی مبانی نظری از روش مروری و کتابخانه ای استفاده شده است. ابزار جمع آوری اطلاعات شامل بررسی های محیطی جهت دست یابی به تحلیل جامع، مطالعه کتب و مجلات، مقالات لاتین موجود، اسناد صوتی و تصویری، شبکه اینترنت و سایر منابع در دسترس زمینه تحقیق اند. نتایج این بررسی ها نشان می دهد که شاعران و اشعار آن ها به وضوح نسبت به فضاهای معماری با جنبه های عمومی و خصوصی توجه بخصوصی داشته اند.

کلمات کلیدی:

معماری، شعر، هنر، فضای معماری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1443262>

